

[Arne Bjerregaard]

altså fremførte tanken, selv om regeringen dengang gjorde tykt nar af os med hensyn til indkomstpolitik, men nu selvfølgelig har erkendt, at vi også på dette område havde ret. Lad mig sige ganske klart, at vi er bange for denne historiens klare tale.

Et valg derimod ville vi i den givne situation, med den omtale, vi nu har fået, ikke være så bange for. Det kunne nok i den givne situation fordoble vores mandattal, desværre, for vi ville hellere vinde flere mandater på noget andet end en almindelig ophidselse og en primitiv slagordsform, som jeg f. eks. har hørt fra en hr. Askjær Jørgensens side. Nej, dette er vi ikke bange for. Men vi er bange for så meget andet. Vi er skam også bange for, at statsministeren, hvis vi gik imod, ikke ville udskrive valg, men give plads for en ny SV-regering f. eks., som givet ville blive lige så kraftesløs som den foregående, vi så. Vi er bange for stadig væk, at statsministeren ikke ville udskrive valg, hvis vi gik imod dette, og at vi så eventuelt skulle få en regering f. eks. af det, vi kalder den højre side. Ja men denne ville ikke have flertal, og hvorledes ville den kunne føre den nødvendige økonomiske politik, når man lige har afvist indkomstpolitikken? Det er de problemer, vi står med, og det er dem, vi har måttet overveje.

Endelig kunne statsministeren, efter det vi har set til statsministeren den sidste tid, udvise så megen stædighed og så megen snedighed; at han, selv om vi stemte dette ned, ikke ville udskrive valg, idet han jo ud fra måske en parlamentarisk betragtning kunne sige: vi fik de 17 forslag igennem, men det sidste fik vi ikke igennem. Og så må jeg nok spørge: hvis det skulle ske, mon så dansk erhvervsliv ville komme og takke os for, at vi har hindret dansk erhvervsliv for en besparelse på måske 10, 12 eller 14 mia kr.? Jeg tvivler lidt derpå.

Alle disse overvejelser har vi været igennem, og det har ført os til, at vi må stemme for indkomstlovgivningen.

Lad mig så sige, at selvfølgelig har vi – som jeg også sagde forleden – den dybeste respekt for dansk landbrug og danske landbrugeres indsats, og vi har til enhver tid forsøgt at tale dansk landbrugs sag, vi har til enhver tid forsøgt at sørge for, at dansk landbrug fik samme levevilkår som andre, og vi har bl. a. pågående over for denne rege-

ring formået at få 200 mill. kr. stillet til rådighed for de betrængte landmænd. At landboorganisationerne så sagde nej tak, er en anden side af sagen, men vi har prøvet, og det vil vi stadig væk gøre. Så længe et erhverv er i en betrængt situation, vil vi føre dets sag frem i tinget her. Men skulle vi have haft en anden mening for et par dage siden med hensyn til denne regerings eventuelle levetid, må vi nok sige, at selv om dansk landbrug skal have et slag i ansigtet af regeringen med denne særskat – som vi slet ikke mener dansk landbrug fortjener – mener vi, at dansk landbrug alligevel i det lange løb ikke fortjener, at vi ødelægger mulighederne for at nedsætte deres omkostningsniveau gennem at være med til at føre indkomstpolitik.

Jeg ville gerne have sagt meget mere, men lad mig til slut sige til hr. Askjær Jørgensen, som førte sig frem med store armsving og i al fald store ord og snakkede om, at nu er det den skinbarlige socialismen, man gennemfører, at jeg synes, det er en særdeles usaglig argumentation. Jeg synes, at hr. Askjær Jørgensen skulle komme herop og sige, hvad det er, der er socialistisk i denne plan. At der er noget, vi ikke ønsker, er en anden side af sagen, men socialismen kan jeg ikke få øje på, og jeg tror nok, at hr. Askjær Jørgensen burde kigge lidt på, hvad den reelt socialistiske målsætning er; så kan det godt være, han fik en anden opfattelse.

Endelig snakker hr. Askjær Jørgensen om frihed, og her må jeg blot sige til hr. Askjær Jørgensen, at vi ønsker aldrig at stække friheden. Lad mig også sige til hr. Askjær Jørgensen, at friheden har ånden til forudsætning, hvorfor jeg tror, hr. Askjær Jørgensen skal nøjes med at beskæftige sig med begrebet magt, som udelukkende beskæftiger sig med det menneskeligt primitive iboende, men som netop for at fremme sig selv, og jeg havde nær sagt også magtkoncentrationen og den korrumpere magt, må finde sig en syndebuk, fordi den i sig selv – for sin egen sag – ingen argumenter har. Jeg følte ikke, at hr. Askjær Jørgensen fremførte nogen som helst argumenter for sine synspunkter, men kun angreb på andre, og det er typisk for magten, at den skal finde sig en syndebuk for at skaffe sig selv en glorie.

Lad mig så sige til denne regering, som vel ikke lader sig vælte – den er ikke til at drive